

דף ג.

עין משפט א

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ה"ד

כָּל חֲטָאוֹת הַמֵּתוֹת הַכֹּהֵן וְלֹד חֲטָאת וְתַמּוֹרְתָהּ וְכִיּוֹצֵא
בָּהֶן אָסוּר לְהִנּוֹת בָּהֶן וְאִם נִהְנָה לֹא מַעַל:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' מעילה פ"ד ה"ג

הַמְּפָרִישׁ מַעוֹת לְנִזְיוֹתוֹ וְאָסוּר לְהִנּוֹת בָּהֶן וְאִם נִהְנָה לֹא
מַעַל מִפְּנֵי שֶׁהֵן רְאוּיִין לְבֹא כְּלָם שְׁלָמִים וְאִין בְּשִׁלְמִים

ה. כסף משנה כל חטאות המתות וכו' אסור ליהנות בהם ואם נהנה לא מעל. משנה פ"ג מעילה (דף י') ופ"ד דתמורה (דף כ"א):

ו. כסף משנה המפריש מעות לנזירותו וכו' עד ומועלין בהם. משנה בפ"ג דמעילה (דף י"א) המפריש מעות לנזירותו לא נהנים ולא מועלים מפני שהם ראויים לבא כולם שלמים מת והיו לו מעות סתומים יפלו לנדבה מעות מפורשים דמי חטאת ילכו לים המלח וכו' דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהם. ופי' רש"י המפריש מעות ולא פירש אלו לחטאת ואלו לעולה ואלו לשלמים לא נהנים ולא מועלים בכל אותם מעות מפני שהם ראויים להביא כולם שלמים כלומר דבכל מנה ומנה מצינן למימר זה הפריש לשלמים ושלמים קדשים קלים ניהו ואין בהם מעילה וכו'. ומ"ט אויל לקולא דאי אמרת נימא דכולם ראויים להביא עולה ואיכא מעילה בכולהו מכל מקום דמי שלמים איכא בינייהו דאינם בני מעילה ואי מייתי עלייהו קרבן מעילה אשתכח דקא מייתי חולין לעזרה הלכך לקולא דלא נהנין ולא מועלין. מעות סתומים דלא פריש יפלו לנדבה דהלכה היא בנזיר דמי חטאת ילכו לים המלח דחטאת שמתו בעליה היא. דמי עולה יביאו עולה דדורון בעלמא היא דלאו לכפרה אתיא. וכתבו התוס' מפני שהם ראויים לבא כולם שלמים דכיון דלא פירש אם ירצה יביא כל המעות לשלמים. ובפרק רביעי דנזיר (דף כ"ד כ"ה) אהא דתנן היו לו מעות סתומים יפלו לנדבה פריך והלא דמי חטאת מעורבים בהם אמר ר"י הלכה היא בנזיר, ופירשו רש"י והתוספות הלכה למשה מסיני הוא דסתומים יפלו לנדבה אף על פי שדמי חטאת מעורבים בהם: אמר אלו לחטאתי והשאר וכו' עד ואם מת יפלו לנדבה וכו' ומועלים בהם. תוספתא פירקא קמא דמעילה אלא שיש בה קצת טעות סופר ואיתא בפרק ד' דנזיר כלשון רבינו. ואיכא למידק למה מועלין בשאר בכולן והלא סתומים הם ומ"ש ממה שנתבאר בסמוך דסתומים אין מועלין בהם, וכתבו התוס' דמיירי במת דליכא למימר ביה מימליך ומייתי שלמים וכ"כ בתוספתא פירקא קמא דמעילה ועוד דשאני הכא שאמר והשאר לשאר נזירותי

מְעִילָה אֶלֶּא בְּאִימוּרֵיהֶן אַחַר זְרִיקַת דָּמִים. מֵת יִפְלוּ
 לְנֶדְבָה. הָיוּ מִפְרָשִׁים דָּמֵי חֲטָאת יִלְכוּ לַיָּם הַמֶּלַח וְלֹא
 נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין. דָּמֵי עוֹלָה יִבִּיאוּ עוֹלָה וּמוֹעֲלִין בָּהֶן.
 אָמַר אֱלוֹ לְחֲטָאתִי וְהִשָּׁאֵר לְנִזְירוֹתֵי אִם נִהְנָה בְּכָל
 הַשָּׂאֵר מֵעַל נִהְנָה בְּמִקְצָתוֹ לֹא מֵעַל. וְכֵן אִם אָמַר אֱלוֹ
 לְעוֹלָתִי וְהִשָּׁאֵר לְנִזְירוֹתֵי וְנִהְנָה בְּכָל מֵעַל נִהְנָה
 בְּמִקְצָתוֹ לֹא מֵעַל שְׂאִין בְּדָמֵי שְׁלָמִים מְעִילָה. הַפְּרִישׁ
 מַעוֹת וְאָמַר אֱלוֹ לְעוֹלָתִי וְאֱלוֹ לְחֲטָאתִי וְאֱלוֹ לְשְׁלָמִים
 וְנִתְעַרְבוּ מוֹעֲלִין בְּכָל מוֹעֲלִין בְּמִקְצָתוֹ. וְכִיצַד יַעֲשֶׂה.
 יִקַּח שְׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת וּמִחֲלָל דָּמֵי חֲטָאת בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא
 עַל הַחֲטָאת. וְדָמֵי עוֹלָה עַל הָעוֹלָה. וְדָמֵי שְׁלָמִים עַל
 שְׁלָמִים:

הַרְמַב"ם הַל' פְּסוּלֵי הַמוֹקְדָּשִׁין פ"ז ה"ט

עין משפט ג

כָּל אֱלוֹ הָעוֹפוֹת שֶׁנִּפְסְלוּ מִפְּנֵי מְקוֹם עֲשִׂיתָן אוֹ מִפְּנֵי
 שְׁנוּי מַעֲשִׂיהֶן אוֹ שְׁנוּי שְׁמֵם. אֵינָן כְּנִבְלַת הָעוֹף לְטִמְאָה.
 וְכֵן חֲטָאת הָעוֹף אוֹ עוֹלַת הָעוֹף שֶׁנִּתְפַּגְּלָה אוֹ נְטִמְאָה

משמע דלכל הנשאר עליו קאמר ועוד שכיון שהתחיל לפרש השאר נמי הווי כמפרש שכל
 חיובו מביא במעות אלו. ומה שכתב הפריש מעות ואמר אלו לחטאתי וכו' ומועלין במקצתן.
 יש לתמוה ודלמא אותו מקצת מאשר ייחד לשלמים ואין בו מעילה ולא יביא קרבן מעילה
 מספק דילמא מייתי חולין בעזרה כדאמרינן לעיל בסמוך. ותירץ הר"י קורקוס ז"ל דאפשר
 דמקצתן דקאמר היינו כשהם יותר מדמי שלמים אי נמי שכיון שנתערבו בכל זוז יש בו
 חטאת ועולה ושלמים. והראשון נראה יותר:

ז. כסף משנה כל אלו העופות שנפסלו מפני מקום עשייתן וכו' עד שכל אלו פיסולן בקדש.
 נלמד מהמשנה שהזכרתי בר"פ זה:

או נַעֲשִׂית נֹתֵר אֵינָהּ מִטְמְאָה בְּבֵית הַבְּלִיעָה כְּנֹבֶלֶת
הָעוֹף. שְׁכָל אֵלוֹ פְּסוּלָן בְּקִדְּשׁ:

עין משפט ד.ה. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג ה"ז

כָּל חֲטָאת עוֹף ה' או עוֹלֹת עוֹף שֶׁנִּפְסְלָה בְּשִׁנוּי עֲשִׂיתָהּ או
בְּשִׁנוּי מְקוֹם עֲשִׂיתָהּ מוֹעֲלִין בָּהּ חוּץ מֵעוֹלֹת הָעוֹף
שֶׁנִּמְלָק לְמִטָּה כְּמִלִּיקַת חֲטָאת לְשֵׁם חֲטָאת שְׂאֵף עַל פִּי
שְׂלֵא עֲלִתָהּ לְבָעָלִים לְשֵׁם חוּבָה אֵין מוֹעֲלִין בָּהּ הוֹאִיל
וְשָׁנָה שְׂמָהּ וּמְקוֹם עֲשִׂיתָהּ וְשָׁנָה מֵעֲשִׂיהָ לְשֵׁם דְּבָר שְׂאֵין
בוֹ מַעֲלָה:

עין משפט ו הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ה"ט

עיינ לעיל עין משפט ג

עין משפט ז הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג ה"ח

כָּל שֶׁפְּסוּלוֹ בְּקִדְּשׁ הַקִּדְּשׁ מְקַבְּלוֹ. וּכְשֵׁם שְׂאֵם עָלוֹ לֹא
יֵרְדוּ טָכָף אִם יֵרְדוּ לֹא יַעֲלוּ שְׁנִיָּה שְׂהָרִי פְּסוּלִין הֵם:

ח. כסף משנה כל חטאת העוף וכו'. משנה בזבחים פ"ז (דף ס"ו:). ומ"ש חוץ מעולת העוף
שנמלקה למטה כמליקת חטאת לשם חטאת. שם במשנה פלוגתא דר"א ור' יהושע ופסק
כרבי יהושע:

ט. כסף משנה וכשם שאם עלו לא ירדו כו'. משנה בפ' המזבח מקדש (דף פ"ד):

עין משפט זז

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ד ה"ז

כָּבֵד בְּאַרְנוֹי־שֶׁהַעוֹשֶׂה בֵּית חוּץ לַמִּקְדָּשׁ לְהַקְרִיב בּוֹ
 קְרָבָנוֹת אֵינוֹ כְּבֵית עֲבוּדָה זָרָה וְהָאוֹמֵר הֵרִי עָלַי עוֹלָה
 שְׂאֵקְרִיבָנָה בַּמִּקְדָּשׁ וְהַקְרִיבָה בְּבֵית זֶה לֹא יֵצֵא.
 שְׂאֵקְרִיבָנָה בְּבֵית זֶה וְהַקְרִיבָה בַּמִּקְדָּשׁ יֵצֵא. וְאִם
 הִקְרִיבָה בְּאוֹתוֹ הַבֵּית יֵצֵא. הֵרִי הוּא כְּמִי שֶׁנִּדְרַר עוֹלָה עַל
 מְנַת שְׂלֵא יִתְחַיֵּב בְּאַחֲרֵיוֹתָהּ וְעָנוּשׁ כְּרַת עַל הַעֲלִיתָהּ
 בַּחוּץ. וְכֵן אִם אָמַר הֵרִינִי נָזִיר עַל מְנַת שְׂאֵגִלַח בְּבֵית
 זֶה. אִם גִּלַח שָׁם יֵצֵא. הֵרִי הוּא כְּמִי שֶׁנִּדְרַר לְצַעַר עֲצָמוֹ
 וְהֵרִי צַעַר עֲצָמוֹ וְאֵינָה נְזִירוֹת:

דף ג:

עין משפט א

הרמב"ם הל' מעילה פי"ג ה"ג

כִּיצַד. קִבַּל הַטָּמֵא וְזָרֵק אֶף עַל פִּי שֶׁחֲזַר הַכֹּהֵן וְקִבַּל
 שְׂאֵר דָּם הַנֶּפֶשׁ וְזָרְקוּ הֵרִי אֵלָיו לֹא הֵיִתָּה לָהֶן שְׂעַת הַתֵּר

א. כסף משנה כבר ביארנו. בסוף הלכות ביאת המקדש: והאומר הרי עלי עולה שאקריבנה במקדש וכו' עד ואינה נזירות. משנה וגמרא בסוף מנחות (דף ק"ט):

ב. כסף משנה (ב-ג) קיבלו הפסולים את הדם וכו' עד ואין זריקת השירים מועלת. בפ"ק דמעילה (דף ה') ועיקרה פ"ג דזבחים וכבר נתבאר דין זה פ"א מה' פסולי המוקדשין: וכבר ביארנו שאין בקדשים קלים וכו' אבל קדשים קלים שנתפגלו אע"פ שנזרק הדם אין מועלין באימוריהם. מימרא דרב גידל אמר רב בפ"ק דמעילה (דף ג') ואע"ג דאותביה רב פפא לאביי ואישתיק הא אמרינן התם דכי אתא אביי קמיה דרבי אבא שני ליה ואע"ג דבפ' התכלת (דף מ"ז) פריך מדרב גידל וקאמר ולא איתותב דרב גידל לאו למימרא דאיתותב דרב גידל ואידחי ליה אלא היינו לומר דכיון דאיכא תיובתא עליה דרב גידל אע"ג דשני לה בשנינויא דחיקא לאו איהו כדאי למיפרך מיניה. ועוד י"ל דרב פפא הוא דאותביה לדרב גידל בפ"ק דמעילה ואיהו הוא דקאמר בפרק התכלת ולא איתותב דרב גידל משום דלא

ומוֹעֵלִין בְּכֹלן שְׁזָה הַדָּם שְׁרִים הוּא וְאִין זְרִיקַת הַשְּׂרִים מוֹעֵלֶת. כְּבָר בְּאַרְנוֹ שְׂאִין בְּקִדְשִׁים קָלִים מְעִלָּה לְעוֹלָם חוּץ מֵאִימוריֶהֶן אַחַר זְרִיקַת הַדָּם וְהוּא שְׁתֵּהִיָּה זְרִיקָה הַמוֹעֵלֶת. אָבֵל קִדְשִׁים קָלִים שְׁנַת־פְּגָלוֹ אֶף עַל פִּי שְׁנִזְרֶק הַדָּם אִין מוֹעֵלִין בְּאִימוריֶהֶן. וְכֵן אִם יֵצֵא הַדָּם אֶף עַל פִּי שְׁהַחֲזִירוֹ וְזָרְקוֹ אִין מוֹעֵלִין בְּאִימוריֶהֶן:

עין משפט ב הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ב הט"ז

הַשּׁוֹחֵט אֶת הַתּוֹדָה לְוְהִיָּה לְחֻמָּה חוּץ לְחוּמַת בֵּית פְּגִי לֹא קִדְשׁ הַלְּחָם. אָבֵל אִם הִיָּה חוּץ לְעִזָּרָה קִדְשׁ הַלְּחָם אֶף עַל פִּי שְׂאִינוֹ לְפָנִים:

עין משפט ג הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ב הי"ז

שְׁחָטָה עַד שְׁלֹא קָרְמוֹ פְּגִי הַלְּחָם בְּתַנּוּר וְאֶפְלוֹ קָרְמוֹ כְּלָן חוּץ מֵאַחַת מֵהֶן. לֹא קִדְשׁ הַלְּחָם:

שמיע ליה שינויא דרבי אבא א"נ שמיע ליה ולא ס"ל אבל אנן דידעינן לשינויא דרבי אבא נקטינן שפיר כרב גידל אמר רב ולא דחינן ליה כיון דאיכא שינויא לתיובתיה ור' אבא ואביי ס"ל כוותיה ועוד דהתם בפ"ק דמעילה מייתי גמ' סייעתא להא דרב גידל. והר"י קורקוס ז"ל כתב שטעם רבינו משום דלא איתותב רב גידל אלא במאי דאמר בזריקת פגול אינה מוציאה אבל במאי דאמר אינה מביאה הלכתא כוותיה. ומ"ש רבינו וכן אם יצא הדם וכו'. ברייתא בפ"ק דמעילה (דף ז'):

ל. כסף משנה השוחט את התודה וכו'. משנה וברייתא בפ' התודה (ע"ח): ופירש רש"י חוץ לחומת בית פגי היינו לחומת הר הבית:

מ. כסף משנה שחטה עד שלא קרמו פני הלחם בתנור וכו' עד סוף הפרק. משנה שם:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ב הי"ח

שְׁחָטָהּ וְנִפְסְלָהּ בְּשַׁחֲטָתָהּ בְּמַחְשֶׁבֶת זְמַן אוֹ בְּמַחְשֶׁבֶת
מָקוֹם קֹדֶשׁ הַלְּחָם. וְנִמְצְאָה בְּעֵלֶת מוֹם אוֹ טְרֵפָה אוֹ
שְׁשֻׁחָטָה שְׁלֵא לְשָׂמָה לֹא קֹדֶשׁ הַלְּחָם. וְכֵן הַדִּין בְּאֵיל
נֹזֵר עִם הַלְּחָם שְׁלוֹ:

ג. כסף משנה שחטה ונפסלה בשחיטתה וכו' קדש הלחם. אע"ג דאחר שנתפגל הביאה קדוש להפסל בטבול יום ובלינה דאין חייבים משום פגול ומשום נותר אלא הבשר שהותר שעה אחת קאמר קדש הלחם להתחייב עליו משום פגול. ומ"ש וכן הדין באיל נזיר וכו'. שם בגמרא: